

29. פרסום בכתב או בעל-פה שנראה מתוכו כי נעשה בידי ארגון עויין או מטעמו. מותר לקבלו כראיה ל-עובדות שהוכחו בו ככל דין על עבירה לפי סימן זה.

31. אין רואים מעשה או פרסום כהמרה אם אין מן-רמת אלא להראות כי רשות מרשויות המדינה פתחה או הוטתה בפעולה מפעולה-תיבה, או לציון פעות או פגם בסדרי השלטון או בענין אחר, ומשתמעת מתוכם כוונתם בתום לב שהפעולות או הפגם יתקנו באמצעים חוקיים.

35. בסימן זה, "ידיעה שמו-רה" פירושו — ידיעה ש-איסור פרסומה משתמע — (1) מן המלה "סודי", מוג-בל, "שמור", "לא לפר-סום" או מילים כיוצא ב-אלה שנכתבו או נאמרו ע"י: או (2) מתכנה, מצורתה או מתנאי החזקתה, קבלתה או מסירתה, והידיעה ה-גיעה למקבלה לרגל תפ-קיד שהוא ממלא מטעם המדינה, או לרגל הוזה שיש לו עם המדינה, או לרגל היותו מועסק ע-ידי מי שהתקשר בחוזה כזה או בידעו כי מוסר הידיעה קיבלה לרגל מי-דיו תפקיד או עקב קשר בחוזה, כאמור.

36. מי שמסר ידיעה שמו-רה למי שאינו מוסמך לקבלה, דינו — מאסר שלש שנים. 37. מי שטיפל בידיעה ש-מורה, או מי שהיה לו ה-פיקוח על הטיפול בידיעה כזאת, והוא טיפל בה או פי-קח עליה בחוסר זהירות, שהביא או עשוי היה להביא שהידיעה האמורה תגיע ל-מי שאינו מוסמך לקבלה, דינו — מאסר שנה אחת.

38. מי שפרסם מסמך, או חק ממונה המכיל הוראה, החלטה, או דיון של רשות מרשויות המדינה, שפרסומם אסור מכוח חוק או מכוח הוראה של אותה רשות, די-נו — מאסר שנה אחת.

42. מי שגרם, בכוונה לפ-גוע בכטחון המדינה, שאדם נמנע משרת בכוחות המזו-יניים, דינו — מאסר עשרים שנה. 50. מי שקיבל ידיעה סו-דית, בהיות לו יסוד מספיק להאמין כי אין לו סמכות ל-קבלה ולא הוכיח כי הידיעה נמסרה לו שלא כרצונו, די-נו — מאסר חמש שנים.

57. מי שהשתמש במעשיו אהמות או איים במעשיו א-מות כלפי אדם הממלא תפ-קיד מטעם המדינה, או מי ש-עם רשות מקומית והת-כוון במעשהו לפגוע בכטחון המדינה, דינו — מאסר עש-רים שנה. 58. מי שביצר מקום מ-דין הוא בישראל ככוונה לפגוע בכטחון המדינה או מתוך כוונה למנוע את הגישה ה-חוקית לאותו מקום מחברי הכוחות המזוינים כמשמ-עותם בסעיף 39, דינו — מא-סר עשרים שנה.

59. מי שהקים בישראל, ל-לא סמכות חוקית, כוח מ-זויין, או השתתף בהחזקתו או מיזא בו תפקיד אחראי, דינו — מאסר עולם.

61. מי שאימן בישראל, ל-לא הותר, אדם אחר בשימוש בנשק או בתרגול נכבאי או השתתף בידועין בפגישתה של בני אדם שנפגשו לרא-ית, הותר, אדם מן איומן, לא-מור, דינו — מאסר עשר שנים.

62. מי שנתאמן בישראל

פרובוקטור, הפועל בקרב הליגה לידיות עם ציכסלובקיה שלח מכתב המשבח מדינה זו. מתוך המכתב, "נראה" כי ענין אורן לא פגע, לדעת הליגה, בידיות בין שני העמים. מספיק כדי לשלוח למאסר את כל חברי הליגה.

זוהי הוראה כיצד לנסח ביקורת על ה-ממשלה. היא מתבססת על סעיף קודם בחוק הפלשתינאי, אך מרחיבה אותו. פקיד ממשלתי יכול אמנם, לסעות, לפי סעיף זה, אך אין הוא יכול לעשות במיד מעשה המזיק למדינה, או אשר יהיה לתמוך עליו ביקורת, אם ביקורת זו תקושת בח נופה מתאימה, ותציין שהפקיד הוא, ביסודו, אדם טוב, נאמן ופטריוטי. אין לאמר שהוא גנב או מעל — גניבה או מעילה אינן בנדר "סעות".

אלה הסעיפים השמים, למעשה, קץ לתו-פש העתונות בישראל. במשרד ממשלתי מסוים נתגלתה מעילה גדולה. בחזור פנימי נמסר לפקידים שידיעה זו אינה לפרסום. בכל זאת נודע לעתונאי על כך, שעה ששוחח שיתחריע עם חברו, פקיד במוסד הגידון. הוא פירסם את ה-ידיעה.

כל מוסד ממשלתי יוכל, אפוא, להעלים כל פרט שהוא מידיעת הציבור. מעטים ה-עתונאים שיסתכנו בפרסומי אפילו העבירה הצנועה ידיעה זו, אין הדבר משהרר את העתונאי מן העונש.

מי חייב לדעת אם ידיעה מסוימת היא "שמורה"? העתונאי עצמו. האיסור יכול "להשתמע מתוכנה". פרוש הדבר שרוב ה-עתונאים יהססו, עם קבלת חוק זה, לפרסם כל ידיעה שהיא העלולה לגרום מורתרוח לממשלה או לאחד מפקידיה. אין הסעיף מחייב שהידיעה תזיק למדינה או לבטחונה, שהפרסום נעשה בכוונה להניק למדינה, שהוראת הרשות בדבר איסור פר-סומה היתה כפופה לשיקול כל שהוא הנוגע לסובת הציבור.

לפני כמה חדשים הואשם רב ירושלמי בן 75 בקשירת קשר נגד המדינה, על שפירסם כרוז נגד גיוס הבנות הדתיות. להבא ישמש לכך סעיף מיוחד זה. כל מפלגה דתית או ארגון דתי אחר, שיפרסם חומר תעמולה נגד גיוס הבנות, יכולים חבריו ומנהיגיו לזכות במאסר 20 שנה.

ישב אדם בבית-קפה, לידו התישב אדם שטיפר לו כי ראה תנועה צבאית בנוסעו בכביש מתל-אביב לירושלים. האיש הראשון לא אסם את אזניו, לא ברח ממקומו באמצע הסיפור, חמש שנים.

החוק אינו מחייב שמישהו הכריז על ה-ידיעה שהיא סודית, "תוכנה... מעיד עליה כי בטחון המדינה מחייב לשומרה בסוד."

מה זה כאן "בטחון המדינה"? קבוצה של עולים חדשים, שלא נתנו להם עבודה, תפסו את משרד לשכת-העבודה ב-מעברתם, ביצרו אותו במפנים בשולחנות ובארונות, הודיעו שלא יעזבו אותו עד ש-יקבלו עבודה. פלוגת שוטרים נשלחה נגדם, אך העולים לא נתנו להם לתדור פנימה. 20 שנה לכל אחד מהם.

קצת הרבה, מה? עלול לנגוע לכל הקי-בוצים בארץ.

האם נוגע הדבר לתרגילי-סדר של צופים? תרגול צבאי אינו מוכרח לכלול, דוקא, שי-מוש בנשק, כל קבוצה של צופים ערביים, מאנשי הבישוף חכים, עלולה ליפול קרבן לסעיף זה — אם לא יהיו ילדים טובים. הוא הדין לתנועת הנוער של כל מפלגה אופוזיציונית.

בשימוש בנשק, או בתרגול צבאי על ידי אדם שאין לו היתר לכך, או השתתף ביד-עין בפגישת של בני אדם שנפגשו לשם קבלת אימן. כאמור, ללא היתר, דינו — מאסר חמש שנים.

64. מי שעשה מעשה או הסית למעשה נגד מדינה זרה או נציגיה והמעשה ע-ר או סיכן את קיום הית-ים הדיפלומטיים או את הידידות או את עזרת הגומי-דיו בין מדינת ישראל ובין אותה מדינה, או גרם לפעו-דת תגמול עוינת נגד מדינת ישראל או אזרחיה, או ש-עשוי היה להביא לאחת ה-תוצאות האלה, דינו — מא-סר עשר שנים.

73. כדיון על עבירה לפי חוק זה שאחד מיסודותיה הוא כוונה לפגוע בכטחון ה-מדינה, תשמש הוכחה שאר יסודות העבירה ראיה לכא-י-רה גם ליסוד זה.

74. הוכח אדם לדין על עבי-רה לפי חוק זה, והוכח ש-קיים בזמן מן הזמנים קש-רים עם סוכן זר, רואים או-תו כאילו התכוון לפייע ל-אויב או לפגוע בכטחון ה-מדינה, כל עוד לא הוכיח את ההיפך.

78. (א) אדם שיש יסוד מס-פיק לחשוד בו שביצע, או ניסה לבצע או עומד לבצע, עבירה על הסעיפים 47, 48, 49 או 53, מותר לעצרו כאילו נתפס כביצוע אותה עבירה. (ב) קצין משטרה גבוה רשאי באישור היועץ המש-פטי לממשלת ישראל, לצוות בכתב להחזיק במעצר, לת-קופה שלא תעלה על תש-עים יום, אדם שביצע עבי-רה על הסעיפים 47, 48, 49, 50 או 53, או שיש יסוד מס-פיק לחשוד בו שביצע, או ניסה לבצע עבירה כזאת, אם הוא משוכנע שבטחון המדינה, דורש לשמור בסוד את דבר מעצרו של הנעצר ונסיבותיו.

80. בית המשפט רשאי מ-טעמים כטחון או ממעמים אחרים של טובת המדינה, בכך שזכ של דיון בעבירה לפי חוק זה, לצוות להרחיק ממקום המשפט את הקהל, כולו או מקצתו, לרבות נצי-גי עיתונות וסוכנויות ידיעות.

82. במשפט על עבירה לפי חוק זה, רשאי בית המשפט להרשיע על יסוד עדות אחת, אף אם זו עדות שותף יעבירה.

83. בית המשפט לא יהיה רשאי להטיל עונש מוות על עבירה לפי חוק זה, אלא אם נעברה העבירה בתקופה ש-בה התנהגו פעולות איבה צבאיות על ידי ישראל או נגדה.

84. יצא אדם חייב כדיון על עבירה לפי חוק זה, רשאי בית המשפט לצוות כי כ-נכס שבו הסתייע העבירה, כדי לעבור את העבירה, יוחרם לאוצר המדינה, אף אם לא הוכחה בעלותו של העברין כנכס.

פלוגי שמע כי תואן פרוץ סגר את העתון לה-פרנסה. הוא צייר לעצמו מודעת-מחאה, הציג אותה לראחה לפני דלת הצירות האר-גנטיות בישראל. הוא לא השתמש במעשה אלימות, אך המעשה היה "עשוי", בלי ספק, לפגוע בידיות הארגנטיות. מספיק. גרוע עוד יותר מצבו של צעיר שצייר צלב-קרוס על דלת הצירות הציכית אחרי ענין אורן. גורא ממש יהיה מצבו של ארגון שינהל תעמולה נגד אמריקה, יסכן את מתן ההענק.

בעשרות מקומות בחוק מופיעה ה"כחונה" כפרט שבלעדיה אין האיש אדם. סעיף זה מבחיר שזו אשליה: הכוונה אינה זקוקה כלל להוכחה. אם, למשל, לפי סעיף 57, איים עולה חדש לשבור את השיניים לשותר המונע בעדו להתפרץ ללשכת עבודה, הרי עצם המעשה הוא "הוכחה לכאורה", במובן החוק, שהתכוון לפגוע בבטחון המדינה.

סוכן זר הוא, לפי הסעיפים הבאים: מי "שיש יסוד לחשוד בכך", וכל מי שנידון על עבירה שהיתה יכולה להיות "לתועלת" האויב — גם אם נעשה הדבר בלי כוונה.

זוהי, אולי, גולת-ההכותרת של כל החוק. הוא מבטל את החרות הדמוקרטית היסודית: שאין לאסור אדם ליותר מ-48 שעות בלי פקודת מאסר של שופט. ברור שאפשר ל-עשות הרבה דברים לאדם עצור, המוחזק 90 יום במקום-סגור — מבלי שעורר-דיון או קרוב-משפחה יוכל לבוא אהו במגע ולברוק מה שלומו ומצבו הגופני.

אפשר לתת טיפול זה גם לאדם שלפי סעיף 50 לא אסם את אזניו כששמע ידיעה שהיה לו יסוד להאמין שתוכנה מעיד עליה שהיא סודית.

יחליטו על המעצר אותם האנשים שעצרו את 28 ה"חשודים" אחרי פיצוץ הצירות הסובייטית, שנשבעו שיש יסוד מספיק כדי להחזיקם במעצר, וששיחררו אותם בכוחש פנים.

המשפט הפומבי הוא יסוד היסודות של המשפט הבריטי. בחוק הפלילי לא היתה עד כה שום הוראה המאפשרת את ביטולו. הוא מבטיח ביקורת של הציבור על הנעשה ב-בית-המשפט. הרחקת העתונות מן המשפט ת-חסל לחלוטין את אחת החרויות החינויות של הדמוקרטיה. בהעדר העתונות הפשי השופט, התובע או העדים לעשות, למעשה, כאחת נפ-שם. משפטים כמו המשפט נגד עמוס קינן או דב שילנסקי יקבלו צביון שונה לגמרי.

הדבר מתקשר יפה עם הסעיף 78. אחרי שהאיש הוחזק 90 יום במעצר סודי, מנותק מן העולם החיצוני, יתכן מאד שישתכנע למ-סור כל עדות שהיא. על סמך עדות זו אסי-שר להרשיע כל אדם שהוא — בסעיפים שמחירם עונש מוות או מאסר-עולם.

יתר על כן, הדבר פותח פתח למקצוע בלתי-חביב — הפרובוקציה. סוכן משטרתי יוכל להרשיע בעדותו שלו לבד אדם בעבירה שדינה מיתה. גרוע עוד יותר — אדם שנתפס באמת בפשע שדינו מיתה או מאסר ארוך, האם לא ימסור בחפץ לב עדות נגד מישהו אחר — במחיר הוצאתו לחופשי? האם עדות זו יכולה לסכן חיי אדם — בניגוד לנהוג בכל מדינת-חוק בעולם?

מה זה מעשה איבה? יריות בירושלים או פעולה נגד מתנגדים, שהן תופעות-קבע במדינה — האם הן מאפשרות הטלת עונש-מח? ?

הדבר נוגע, כנכור, לאולם קולנוע, שהוש-כר לאסיפה קומוניסטית, או שבו נאם סנה נאום נגד הרופאים במוסקבה. יהיה כדאי להיזהר.

